

Με αφορμή τη διαγραφή Σαμαρά

Παναγιώτης Μαυροειδής

1. Όσο γίνεται ολοφάνερο ότι “από αριστερά” δεν υπάρχει κίνδυνος για την πολιτική σταθερότητα του πολιτικού συστήματος, τόσο αναπτύσσονται οι αντιθέσεις “στα δεξιά” του.
2. Τόσο στα “δεξιά”, όσα και στα “αριστερά” του αστικού πολιτικού συστήματος, η βάση της κρίσης των κομμάτων είναι ίδια: στα μάτια του κόσμου τα κόμματα είναι άχρηστα. Μπλα μπλα αλλά **η ακρίβεια εκεί, ενώ οι λογαριασμοί ρεύματος και τα νοίκια φουσκώνουν**.
3. Η απονομιμοποίηση και κρίση εμπιστοσύνης στο αστικό πολιτικό σύστημα δεν πάει απαραίτητα μαζί με κλονισμό της **ιδεολογικής και πολιτικής ηγεμονίας της αστικής πολιτικής**. Όχι γιατί αυτή είναι άτρωτη, κάθε άλλο, αλλά επειδή απέναντί της οι “αντίπαλοι” είναι “λίγοι” ποιοτικά και χωρίς στρατηγικό ορίζοντα άλλης εναλλακτικής απέναντι στην κυριαρχία της αγοραίας λογικής.
4. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που (ψευδό) έκφραση της κοινωνικής και πολιτικής δυσαρέσκειας βρίσκεται κυρίως προς την ακροδεξιά. Ήδη στα **δεξιά της ΝΔ** μαζεύεται ένα **15 με 20%**.
5. Ο **Σαμαράς** – και η **Λατινοπούλου**– οσμίζονται **“κλίμα Τραμπ”** και τρέχουν να παίξουν ρόλο. Θα αποσταθεροποιήσουν προσωρινά το κομματικό σύστημα για να σταθεροποιήσουν μακροπρόθεσμα το πολιτικό σύστημα. Αυτό θέλουν. Δε μπορούν να το πετύχουν διότι **η κρίση είναι πιο βαθιά**.
6. Βασική σημαία της αναδυόμενης Τραμπικής δεξιο-ακροδεξιάς στην Ελλάδα θα είναι η **μίξη εθνικισμού και αντιδικαιωματισμού**. Αν θέλει κάποιος να κατακτήσει ένα λαό ενώ τον έχει γραμμένο στα παλιά του τα παπούτσια – οφείλει να δημιουργήσει ένα τρομακτικό εχθρό εκτός συνόρων που θα φαίνεται πιο επικίνδυνος από αυτόν, ώστε να γίνει ο δικός τους σωτήρας. Αυτή είναι η ουσία του αστικού αντιδραστικού εθνικισμού σε όλο τον κόσμο που εκφράζεται παντού με το “πρώτα η χώρα μου, έξω οι ξένοι, θάνατος στους προδότες εντός της χώρας, πόλεμος με τους απέξω και ειδικά τους γείτονες”.
7. Την ίδια στιγμή, το νέο- ακροδεξιό και ενίοτε φασίζον ρεύμα, δηλώνοντας ρητά κατά του “δικαιωματισμού”, τάσσεται στην ουσία κατά των **εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων**, ατομικών και συλλογικών, θεωρώντας ότι τελικά αυτά υπονομεύουν το εθνικό /συλλογικό συμφέρον που είναι το κύριο. Αντί αυτών προτάσσουν το **“Πατρίς – Θρησκεία – Οικογένεια”**. Στην κόντρα αυτή ξεχωρίζουν σκόπιμα την αντιπαράθεση στα δικαιώματα μειονοτήτων εθνικών, σεξουαλικών κλπ, αλλά πρακτικά είναι εναντίον όλων των δικαιωμάτων και για όλη την λαϊκή πλειονότητα. Οι ίδιοι αυτό-τοποθετούνται ενάντια σε αυτό που ονομάζουν “woke ατζέντα”, τσουβάλιάζοντας σε αυτή και την αριστερά. Στόχος τους είναι – μέσω της δυστυχώς εύκολης στοχοποίησης γυναικών, ΛΟΑΤΚΙ, μεταναστών κλπ – να κρύψουν και ξεπλύνουν τη γενική τους επιδίωξη να βάλουν στο γύψο τα δικαιώματα όλων και φυσικά πάνω από όλα της εργατικής τάξης. Έχει σημασία να θυμηθούμε τη μεθοδολογία των ναζί που ήταν ακριβώς ίδια.

Αν η πολιτική και η κοινωνική δυσαρέσκεια κατευθύνεται αυτοκτονικά προς την ακροδεξιά, τούτο αποτελεί απόδειξη ότι δεν υπάρχει αριστερά που να σέβεται το όνομά της

8. Το αστικοφιλελεύθερο ρεύμα τύπου Μακρόν ή Μητσοτάκη μιλάει για δικαιώματα, κυρίως ατομικά ή και ταυτοτικά, τα οποία τα προβάλλει όμως κατά βάση ως “κατ’ εξαίρεση δικαιώματα”, κατά παραχώρηση, θεωρώντας δεδομένο το συνολικό καπιταλιστικό πλαίσιο. Άλλο πράγμα όμως τα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα σε όλους τους τομείς της ζωής και άλλο πράγμα ο αστικός υποκριτικός δικαιωματισμός. Στόχος του κλασικού αστικοφιλελεύθερου ρεύματος είναι να ξεπλύνει με αυτές τις “παραχωρήσεις” (που τελικά δεν υφίστανται κιόλας στην πράξη) το συνολικό χαρακτήρα της πολιτικής του. Είναι πλευρά μιας γενικότερης πολιτικής μεθόδου, όπως για παράδειγμα συνδυάζεται, από τη μια η γενική λιτότητα με το λεγόμενο ελάχιστο μισθό ή η διάλυση των κοινωνικών πολιτικών με την προστασία “ευάλωτων” κλπ. Όσο για το δήθεν κοσμοπολίτικο και παγκοσμιοποιητικό πνεύμα αυτού του ρεύματος, δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από τον **ΝΑΤΟατλαντισμό, την ευρωτύφλωση** και την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του **πολυεθνικού κεφαλαίου**.

9. Ο (σχετικός πάντα) διχασμός της αστικής πολιτικής αποτελεί μόνο ένα σχετικό και όχι υπαρξιακό κίνδυνο για την ίδια, στο βαθμό που δε συγκροτείται απέναντι και στα δύο αυτά ρεύματα, χωρίς δάνεια από αυτά και κυρίως χωρίς αυταπάτες, **με όρους ταξικής και πολιτικής ανεξαρτησίας, ένα νέο ρεύμα εργατικής, αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής αριστεράς** με σαφή αναφορά σε μια **νέα κομμουνιστική δυνατότητα** της εποχής μας. **Αν η πολιτική και η κοινωνική δυσαρέσκεια** κατευθύνεται αυτοκτονικά προς την **ακροδεξιά**, τούτο αποτελεί απόδειξη ότι **δεν υπάρχει αριστερά που να σέβεται το όνομά της**. Το “υπάρχει”, ή “δεν υπάρχει”, δεν κρίνεται μόνο και κυρίως ούτε με όρους διακήρυξης, ούτε με εκλογικά ποσοστά. Κρίνεται συγκεκριμένα σε τρία κρίσιμα πεδία.

α. Με όρους “ατζέντας”, δηλαδή με το αν προτάσσονται το κοινωνικό ζήτημα, τα συλλογικά ταξικά συμφέροντα της εργατικής τάξης και της φτωχολογιάς για (σύγχρονης νοηματοδότησης) “ ψωμί, παιδεία, ελευθερία, ειρήνη, πολιτισμό” ή αν κυριαρχεί ο μετεωρισμός ανάμεσα στον αστικό δικαιωματισμό και τον ακροδεξιό αντιδικαιωματισμό.

β. Με όρους πράξης, άμεσου συνολικού πολιτικού αγώνα, **κυρίως σε εξωθεσμικό, εξωκοινοβουλευτικό πεδίο**. Λείπει δραματικά σήμερα όχι το εργατικό κίνημα γενικά αλλά το **ανατρεπτικό εργατικό κίνημα** που δεν θα είναι προβλέψιμο ούτε το πότε απεργεί, ούτε πώς κλιμακώνει τις μορφές πάλης. Δε λείπει ο αγώνας γενικά, αλλά **ο άμεσος συνολικός πολιτικός αγώνας** που θα συνδέει τα κοινωνικά ζητήματα από το μισθό ως την ακρίβεια, από τα νοίκια ως τις πολεμικές δαπάνες, από τους ελεύθερους χώρους ως την προστασία του περιβάλλοντος, από το φτηνό ρεύμα ως τα δικαιώματα των γυναικών. Δε λείπουν οι φλέβες πολιτικοποίησης γενικά, αλλά το αν θα υπάρχει επιμονή ή προβολή τόσο του στόχου να χάσει πλούτο, δύναμη, ιδιοκτησία και τελικά την εξουσία το κεφάλαιο, αλλά και η συνειδητοποίηση ότι αυτό περνά, χτίζεται, μέσα από τη μάχη για ανατροπή εδώ και τώρα κρίσιμων πυλώνων της αστικής πολιτικής και όχι μεταθέσεις στο μέλλον του **κάποτε** που γίνεται **ποτέ**.

γ. Με όρους στρατηγικής, αναφοράς σε μια νέα κομμουνιστική εναλλακτική και στην επανάσταση για αυτήν, που θα βασίζεται στις δυνατότητες της σύγχρονης εργατικής τάξης, στην διπλή εμπειρία της ανόδου και της ήττας του εργατικού κινήματος. Χωρίς ηττοπαθή γονυκλισία στους συσχετισμούς **και ενσωμάτωση τελικά στην αστική πολιτική αλά ΣΥΡΙΖΑ** ούτε παρηγορητική καταφυγή σε ό,τι “υπήρξε” ή και “υπάρχει” και τώρα, ανεξάρτητα από το περιεχόμενό του, με παράλληλο **επαναστατικό “σημειωτόν” και υπόκλιση στη λογική των “εθνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων” αλά ΚΚΕ**.

10. Τελικά, είναι ο ρεφορμισμός, η παραίτηση από το επαναστατικό σχέδιο, η ανοιχτή συνθηκολόγηση και ο στείρος κυβερνητισμός και κοινοβουλευτικός περιορισμός που οδηγούν στην ταπεινωτική πολυδιάσπαση. Και είναι το νέο επαναστατικό σχέδιο στρατηγικής και τακτικής, άμεσου αντικαπιταλιστικού αγώνα και ανατρεπτικού εργατικού κινήματος που θα θέσουν τους όρους της **ανασυγκρότησης μιας νέας ενωτικής δυναμικής για την κομμουνιστική αριστερά**.